

Sygn. akt I C 3058/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marzena Studzińska

Protokolant: Paulina Szkutnik

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2015 r. w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa I. T., G. T.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę 12 000 zł i ustalenie

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki I. T. kwotę 4 000 złotych (cztery tysiące złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 września 2014 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda G. T. kwotę 3 000 złotych (trzy tysiące złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 września 2014 roku do dnia zapłaty;

III. dalej idące powództwo oddala;

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 882,78 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 250 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

VI. nakazuje uiścić stronie pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 763,10 zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych;

VII. nakazuje ściągnąć tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku od powódki I. T. z zasądzzonego roszczenia kwotę 277,20 zł;

VIII. nakazuje ściągnąć tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku od powoda G. T. z zasądzzonego roszczenia kwotę 200,30 zł;

IX. zaliczkę uiszczonej przez powoda G. T. w kwocie 200 złotych i wpisaną pod poz. (...) zaliczyć na poczet nieuiszczonych kosztów sądowych związanych z wynagrodzeniem biegłego sądowego S. G..

UZASADNIENIE

Powodowie I. T. i G. T. wnieśli o zasądzenie od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwot po 6000 zł na rzecz każdego z nich z odsetkami ustawowymi od dnia 6 września 2014 roku, ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki zdarzenia z dnia 18 lipca 2014 roku na ich zdrowiu oraz o zasądzenie na rzecz każdego z nich kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że w dniu 18 lipca 2014 roku doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego zostali poszkodowani. Powódka I. T. podała, iż do dnia dzisiejszego odczuwa dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego oraz bóle głowy i zawroty głowy w związku z czym zażywa leki przeciwbólowe. Wskazała również, iż stała się osobą nerwową, zmęczoną i ma zaburzenia koncentracji, które uniemożliwiają jej prowadzenie normalnego trybu życia. Podniosła, że w związku z powyższym zdarzeniem prowadzenie przez nią aktywnego trybu życia zostało wyłączone. Powód G. T. podał, iż pomimo leczenia nadal odczuwa silne bóle kręgosłupa szyjnego, karku oraz głowy, co stanowi dla niego dyskomfort i znacznie utrudnia wykonywanie podstawowych czynności życia codziennego. Wskazał również, iż przed wypadkiem nie miał problemów zdrowotnych, był osobą aktywną i lubił czynnie spędzać czas. Powodowie podali, że pismami z dnia 7 sierpnia 2014 roku zgłosili szkodę stronie pozwanej, która wypłaciła powódce kwotę 1500 z tytułem zadośćuczynienia, 30 zł tytułem zwrotu kosztów i 18,65 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia ambulatoryjnego oraz powodowi kwotę 1400 zł tytułem zadośćuczynienia.

Strona pozwana Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała, że przyznane powodom zadośćuczynienie jest adekwatne do doznanej przez nich krzywdy. Zdaniem strony pozwanej żądanie przez powodów dalszej kwoty niż dotychczas wypłacona, tj. o dodatkowe kwoty po 6 000 zł jawią się jako rażąco wygórowane. Strona pozwana zakwestionowała również roszczenie w zakresie odsetek, podając że ewentualne odsetki mogą być zasądzone dopiero od daty wyroku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 lipca 2014 roku doszło do kolizji drogowej, w której sprawca kierujący pojazdem dostawczym, uderzył w pojazd osobowy, w wyniku czego poszkodowani zostali powodowie I. T. i G. T. (jadący samochodem osobowym). W chwili powyższego zdarzenia powodowie byli zapięci pasami bezpieczeństwa.

Sprawcę wypadku i stronę pozwaną łączyła umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, obowiązująca w chwili wyżej opisanego wypadku.

/bezsporne/

Bezpośrednio po wypadku z 18 lipca 2014 r. powódka I. T. nie była hospitalizowana. Po powyższym zdarzeniu powódka odczuwała silne bóle po prawej stronie ciała, szyi i głowy, a nadto miała nudności, a wobec nasilających się dolegliwości w dniu 21 lipca 2014 r. udała się na S. w P., gdzie po przeprowadzonych badaniach, w tym rtg, stwierdzono uraz skrętny kręgosłupa szyjnego. Po czym tego samego dnia powódka została wypisana ze szpitala. Powódce zalecono noszenie kołnierza ortopedycznego oraz leki przeciwbólowe. Powódka nosiła kołnierz przez okres trzech tygodni., a ponadto przez półtora miesiąca przebywała na zwolnieniu lekarskim.

W związku z urazem odcinka szyjnego powódka udała się do lekarza rodzinnego, który skierował ją do specjalisty neurologa oraz zalecił leki przeciwbólowe.

Z uwagi na utrzymujące się dolegliwości bólowe głowy, karku i klatki piersiowej, a nadto drętwienie kończyn górnych, powódka w dniu 25 lipca 2014 r. była konsultowana przez neurologa, który stwierdził zespół bólowy korzeniowy szyjny pourazowy. Powódce zalecono utrzymanie kołnierza Schanza przez okres dalszych 7 – 10 dni, odpoczynek, a następnie fizykoterapię.

Powódka odbyła zalecaną rehabilitację, jak również uczęszczała do bioenergoterapeuty.

Powódka nadal odczuwa lęk i obawę podczas jazdy samochodem, jak również ma problemy ze snem.

Powódka w dalszym ciągu odczuwa bóle głowy i kręgosłupa szyjnego oraz barku, a także drętwieją jej ręce. W przypadku nasilenia powyższych dolegliwości zażywa leki przeciwbólowe.

Przed wypadkiem powódka nie leczyła się w związku z dolegliwościami kręgosłupa, prowadziła aktywny tryb życia, jeździła na rowerze, pracowała zawodowo.

/dowód: przesłuchanie stron – zeznania powódki, k. 59v, 60; karta informacyjna leczenia szpitalnego, k. 9-10, skierowanie do poradni specjalistycznej, k. 11, konsultacja neurologiczna, k. 12-13/

Wypadek komunikacyjny z dnia 18 lipca 2014 roku, w którym uczestniczyła powódka, skutkuje u niej do chwili obecnej dolegliwościami bólowymi ze strony odcinka szyjnego kręgosłupa z towarzyszącymi parestezjami palców ręki lewej III i IV. Powódka przez okres półtora miesiąca przebywała na zwolnieniu lekarskim, kontynuowała leczenie specjalistyczne, pozostawała pod kontrolą neurologiczną. Powódka korzystała również z zabiegów rehabilitacyjnych. U powódki do chwili obecnej utrzymuje się nieznaczne ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego wraz z zespołem bólowym szyjnym. Niewykluczone jest, że w przyszłości powódka będzie wymagała okresowej rehabilitacji i ćwiczeń usprawniających.

Na skutek powyższego wypadku komunikacyjnego, powódka doznała urazu skrętnego kręgosłupa odcinka szyjnego. Długotrwały uszczerbek na zdrowiu powódki w związku z tym urazem wynosi 2 % (przy czym zmniejszono ustalona arbitralnie wysokość uszczerbku z 5% na 2% z uwagi na stopień odczuwanych przez powódkę dolegliwości oraz stan kliniczny w chwili badania).

/dowód: pisemna opinia biegłych sądowych z zakresu ortopedii S. G. i z zakresu neurologii A. D. z dnia 28 lipca 2015 roku, k. 71 - 74/

Po wypadku z 18 lipca 2014 roku powód G. T. odczuwał silne bóle kręgosłupa i barku, w związku z tym - w dniu 23 lipca 2014 roku udał się lekarza rodzinnego, który stwierdził zwichnięcie i naderwanie stawów i więzadeł na poziomie szyi i zalecił mu konsultację neurologiczną i ortopedyczną.

Z uwagi na utrzymujące się bóle głowy, karku, klatki piersiowej i barku lewego powód udał się na konsultację do lekarza neurologa, który stwierdził zespół bólowy korzeniowy szyjny pourazowy. Powód nie odbył leczenia usprawniającego zaleconego przez lekarza specjalistę.

Powód w dalszym ciągu odczuwa bóle kręgosłupa szyjnego i głowy, a w razie jego nasilenia zażywa środki przeciwbólowe.

Bezpośrednio po wypadku powód odczuwał lęk i obawę podczas jazdy samochodem. Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim w okresie od 23 lipca 2014 r. do 31 lipca 2014 r.

/dowód: przesłuchanie stron – zeznania powoda, k. 60; konsultacja neurologiczna, k. 26 – 27, opis badania rtg, k.28, zaświadczenie lekarskie, k. 29 /

Wypadek komunikacyjny z dnia 18 lipca 2014 roku, w którym uczestniczył powód, skutkuje u niego do chwili obecnej dolegliwościami bólowymi ze strony odcinka szyjnego kręgosłupa z towarzyszącymi parestezjami palców lewej kończyny górnej. Powód przez okres miesiąca przebywał na zwolnieniu lekarskim, pozostawał również pod opieką specjalistyczną ortopedy i neurologa.

Na skutek powyższego wypadku komunikacyjnego, powód doznał urazu skrętnego kręgosłupa odcinka szyjnego. Długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda w związku z tym urazem wynosi 1 % przy czym zmniejszono ustalona arbitralnie wysokość uszczerbku z 5% na 2% z uwagi na stopień odczuwanych przez powódkę dolegliwości oraz stan kliniczny w chwili badania).

/dowód: pisemna opinia biegłych sądowych z zakresu ortopedii S. G., k. 67 - 70/

Pismami z dnia 7 sierpnia 2014 roku powodowie zgłosili szkodę stronie pozwanej i wezwali ją do zapłaty na rzecz każdego z powodów kwot po 30 000 zł. Pismami z dnia 14 sierpnia 2014 r. strona pozwana potwierdziła przyjęcie zawiadomienia o szkodzie. Decyzją z dnia 5 września 2014 roku pozwana przyznała powódce I. T. kwotę 1548,65 zł, w tym kwotę 1 500 zł tytułem zadośćuczynienia.

Natomiast decyzją z dnia 5 września 2014 roku przyznała powodowi G. T. kwotę 1400 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

/dowód: pisma powodów z 7 sierpnia 2014 roku, skierowane do strony pozwanej, k. 16 - 18, 19, 30-32, 33; pisma strony pozwanej z 5 września 2014 roku, k. 10, 34, wezwania do zapłaty z 23.09.2014 roku, k. 22-24, 36-38/

Sąd zważył, co następuje:

Mając na względzie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, iż powództwo jest w przeważającej części zasadne.

Zgodnie z przepisem art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody odpowiedzialność ponosi samoistny posiadacz tego środka komunikacji; jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Na mocy przepisów dotyczących ubezpieczeń majątkowych odpowiedzialność ta spada w istocie na ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku (art. 805 k.c., art. 822 k.c., art. 34 i 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z dnia 16 lipca 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.).

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 i 2 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Poza sporem było, że sprawca wypadku z udziałem powodów, ubezpieczony był u strony pozwanej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za skutki wypadków, a wypadek miał miejsce w okresie ubezpieczenia.

W tych okolicznościach, strona pozwana, jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy, na podstawie powołanych przepisów, ponosi odpowiedzialność za szkody, wyrządzone osobom trzecim (w przedmiotowej sprawie powodom) przez sprawcę.

Bezspornym jest również to, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, strona pozwana wypłaciła powódce kwotę 1500 zł i pozwanemu kwotę 1400 zł tytułem zadośćuczynienia.

Spór w niniejszej sprawie dotyczy ustalenia rozmiaru krzywdy powodów, rodzaju i rozmiaru obrażeń doznanych przez powodów w wyniku wypadku z 18 lipca 2014 roku oraz skutków tych obrażeń na zdrowiu powodów.

Przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. stanowi, że sąd może przyznać poszkodowanemu, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiednią sumę, tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową), ujmowaną, jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości, oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia, przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi. Zadośćuczynienie, przyznawane jednorazowo, stanowić ma rekompensatę za całą krzywdę. Ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień, a jego wysokość musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy, rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych

i psychicznych, rokowania na przyszłość (vide: wyrok SN z dnia 20.04.2006r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8.02.2006r., I A Ca 1131/05, LEX nr 194522). Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową, zasadą jest indywidualizacja okoliczności określających rozmiar krzywdy, przy uwzględnieniu konkretnego przypadku, w którym doszło do uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Wysokość zadośćuczynienia musi mieć charakter kompensacyjny, a więc przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

Rodzaj i rozmiar obrażeń, doznanych przez powodów w wyniku wypadku z 18 lipca 2014 roku oraz skutki urazu na zdrowiu powodów, Sąd ustalił w szczególności w oparciu o dowody z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii S. G. i z zakresu neurologii A. D., dokumentację medyczną oraz zeznania powodów, które to ustalenia zostały przedstawione wyżej. Autentyczności, rzetelności i treści dowodów z dokumentów żadna ze stron nie kwestionowała, nie budziły one również zastrzeżeń ze strony Sądu. Nadto zeznaniom powodów Sąd w całości przypisał walor wiarygodności albowiem korespondują one z pozostałymi wymienionymi wyżej dowodami z dokumentów, jak i opinią biegłych. W ocenie Sądu, opinia wydana przez biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii w przedmiotowej sprawie jest logiczna, przekonująca i nie nasuwa wątpliwości.

Sąd podzielił stanowisko powodów, że dotychczas wypłacone im przez stronę pozwaną kwoty, tj. powódce 1500 zł i powodowi 1400 zł były stanowczo za niskie w stosunku do dużego rozmiaru krzywdy powodów (przede wszystkim z uwagi na ich wiek), odniesionej w wyniku wypadku z dnia 18 lipca 2014 roku, za skutki którego strona pozwana ponosi pełną odpowiedzialność.

Z dokumentacji medycznej powódki oraz opinii biegłych sądowych S. G. i A. D. jednoznacznie wynika, że w wyniku zdarzenia z dnia 18 lipca 2014 roku powódka doznała urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego.

Wypadek ten skutkuje do chwili obecnej u powódki dolegliwościami bólowymi kręgosłupa szyjnego z parestezjami palców ręki lewej oraz ograniczeniem ruchomości kręgosłupa szyjnego wraz z zespołem bólowym szyjnym. W przyszłości u powódki wskazana będzie kontynuacja leczenia usprawniającego i okresowa rehabilitacja. Powódka po wypadku musiała zmienić tryb życia (związany z obawą przed jazdą samochodem, problemami ze snem, odczuwanymi bólami), co niewątpliwie stanowi krzywdę wymagającą kompensaty w postaci zadośćuczynienia.

Zatem mając na uwadze wszystkie podniesione wyżej okoliczności, w tym rozmiar doznanych przez powódkę cierpień fizycznych i psychicznych, ograniczenie sprawności z urazem kręgosłupa, doznany ból (w tym także ten związany z noszeniem kołnierza ortopedycznego), uciążliwość związaną z rehabilitacją, wiek powódki, oraz pomocniczo długotrwały uszczerbek na zdrowiu powódki (w wysokości 2 %) zasądzono na rzecz powódki tytułem uzupełnienia zadośćuczynienia, kwotę 4000 zł, z odsetkami ustawowymi od dnia 14 września 2014 roku. Zdaniem Sądu, kwota powyższa, zasądzona na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia, będzie dla niej odpowiednią kompensatą za doznaną przez nią krzywdę, zwłaszcza zważywszy na to, że wskutek opisanego wyżej wypadku powódka doznała obrażeń ciała, w wyniku czego wystąpiła konieczność jej leczenia, odczuwała bóle, lęk przed jazdą samochodem, co niewątpliwie utrudniało jej normalne funkcjonowanie i wiązało się z dolegliwościami. Sąd uwzględnił rodzaj naruszonego dobra, jakim jest zdrowie człowieka, odczuwane przez powódkę, utrzymujące się nadal bóle. Nadto zadośćuczynienie ma zrekompensować nie tylko dotychczas odczuwaną przez powódkę krzywdę, ale również tę, która wystąpi w przyszłości - u powódki wskazana jest kontynuacja leczenia usprawniającego.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd uznał, iż rozmiar i stopień nasilenia cierpień fizycznych i psychicznych, jakie powód odczuwał w związku z obrażeniami ciała, których doznał wskutek wypadku z 18 lipca 2014 roku, uzasadnia przyznanie mu dodatkowo tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwoty 3000 zł (ponad wypłaconą kwotę 1400 zł).

Zdaniem Sądu, kwota powyższa, zasądzona na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia, będzie dla niego odpowiednią kompensatą za doznaną przez niego krzywdę, zwłaszcza zważywszy na to, że wskutek opisanego wyżej wypadku powód doznał obrażeń ciała (urazu skrętnego kręgosłupa odcinka szyjnego) w wyniku czego wystąpiła konieczność jego leczenia, odczuwał bóle, co niewątpliwie utrudniało mu normalne funkcjonowanie i wiązało się z dolegliwościami oraz koniecznością istotnego ograniczenia aktywności życiowej. Sąd uwzględnił młody wiek powoda, pomocniczo

długotrwały uszczerbek na jego zdrowiu, a przede wszystkim wynikającą z przesłuchania powoda zmianę trybu jego życia po wypadku (związaną z obawą przed jazdą samochodem, problemami ze snem, odczuwanymi bólami). Nadto zadośćuczynienie ma zrehabilitować nie tylko dotychczas odczuwaną przez powoda krzywdę, ale również tę, która wystąpi w przyszłości.

Odsetki od kwoty przyznanym powodom w punkcie I i II wyroku zasądzono od dnia 14 września 2014 roku. Poza sporem było, że pismami z 7 sierpnia 2014 roku (nadanymi w urzędzie pocztowym 8 sierpnia 2014 roku) powodowie zgłosili szkodę stronie pozwanej, domagając się wypłaty zadośćuczynienia w kwotach po 30000 zł na rzecz każdego z nich, a strona pozwana przyjęła zawiadomienie o szkodzie 14 sierpnia 2014 roku (co wynika z pisma strony pozwanej z 14 sierpnia 2014 roku). Zgodnie z art. 817 § 1 kc, ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Zatem Sąd zasądził odsetki za opóźnienie od 14 września 2014 roku. Orzeczenie w tym zakresie oparto na przepisach art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc w zw. z art. 817§1 kc i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, o których mowa wyżej, Sąd uznał, że dalej idące powództwa o zadośćuczynienie nie są zasadne i je oddalił. Oddalono również powództwo w części dotyczącej zasądzenia odsetek za okres od 6 września 2014 roku do 13 września 2014 roku albowiem powodowie nie przedłożyli dowodu, z którego wynikałoby, że strona pozwana odebrała wezwania do zapłaty z 7 sierpnia 2014 roku (nadane przesyłkami pocztowymi 8 sierpnia 2014 roku) już 8 sierpnia 2014 roku. W związku z tym Sąd przyjął, że zawiadomienie o szkodzie zostało przyjęte przez stronę pozwaną 14 sierpnia 2014 roku (co wynika z pisma strony pozwanej z 14 sierpnia 2014 roku) i od tej daty obliczono termin z art. 817 § 1 kc.

Powództwo, w zakresie ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku, które mogą pojawić się w przyszłości u powodów nie zasługiwało na uwzględnienie. Hipotetyczna ewentualność powstania innych skutków zdarzenia sama w sobie powoduje odpowiedzialności strony pozwanej. Niezależnie od tego, w przypadku powstania nowej szkody, w związku z przedmiotowym wypadkiem, powodowie będą mogli wytoczyć powództwo o zasądzenie. W świetle przepisu art. 442¹ § 3 kpc w aktualnym brzmieniu, nie można tu mówić o czasowym ograniczeniu dochodzenia roszczeń o naprawienie szkody na osobie, która w tym przypadku jeszcze nie powstała lub się nie ujawniła.

Orzeczenia o kosztach, jak w pkt V i VI wyroku, oparto na przepisach art. 100 zd. 1 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc i art. 109 § 1 i 2 kpc, biorąc pod uwagę okoliczność, że żądanie powódki I. T. zostało uwzględnione w 67 %, natomiast żądanie powoda G. T. zostało uwzględnione w 50 %. Powódka poniosła koszty procesu w kwocie 1917 zł (w tym opłata od pozwu – 300 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego – 400 zł, opłata od pełnomocnictwa – 17 zł, a nadto koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1200 zł – stosownie do § 2 ust. 1 i § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu. Powód poniósł koszty procesu w kwocie 1717 zł (w tym opłata od pozwu – 300 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego – 200 zł, opłata od pełnomocnictwa – 17 zł, a nadto koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1200 zł – stosownie do § 2 ust. 1 i § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu. Koszty poniesione przez stronę pozwaną wynoszą 1217 zł, w tym opłata od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego – 1200 zł - stosownie do § 2 ust. 1 i § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu. Zatem koszty procesu, należne powódce to 1284,39 zł (67% z 1917 zł), a koszty procesu należne stronie pozwanej to 401,61 zł (33 % z 1217 zł). Wobec tego po odjęciu kwoty należnej stronie pozwanej należało zasądzić na rzecz powódki kwotę 882,78 zł. Ponadto koszty procesu, należne powodowi to 858,50 zł (50% z 1717 zł), a koszty procesu należne stronie pozwanej to 608,50 zł (50 % z 1217 zł). Wobec tego po odjęciu kwoty należnej stronie pozwanej należało zasądzić na rzecz powoda kwotę 250 zł.

Orzeczenie w pkt VI, VII i VIII wyroku oparto na przepisach art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 zd. 1 kpc i art. 98 § 1 kpc i art. 130(3)§1 zd. 2 kpc. Zgodnie z wynikiem procesu, obciążono strony procesy wydatkami (powódkę – 33 %, stronę pozwaną – 67% co do roszczenia powódki; powoda 50 %, stronę pozwaną – 50% co do roszczenia powoda) poniesionymi w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenia biegłego (po wykorzystaniu zaliczek, uiszczonych przez powodów), tj. łącznie kwotą 1190,60 zł.